Република Србија
УПРАВНИ СУД
2 У. 4538/15
22.06.2018. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, мр Весне Чогурић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Миланом Шуњуром, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Републике Србије, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво, изјављеној против решења Агенције за реституцију, Јединице за конфесионалну реституцију, број 46-00-00100/2007 од 10.03.2015. године, уз учешће заинтересованог лица А.А., коју заступа адвокат Милан Шашић из Новог Сада, улица Руђера Бошковића број 1, у правној ствари враћања одузете имовине, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.06.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Република Србија да заинтересованом лицу А.А., надокнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, ставом 1. диспозитива, усвојен је захтев, и на име накнаде за имовину одузету Одлуком месног народноослободилачког одбора, срез Земунски, број ... од .... године, која је потврђена Другостепеном одлуком Окружног Аграрног суда у Сремској Митровици, број .../46 од 01.02.1946. године, утврђује право својине А.А., на пољопривредном земљишту у укупној површини од 31ха 54 а 65м2 и то на: а) к.п. бр...., њива 4. и 5. класе у површини од 01ха 20а 88м2 , к.п...., њива 4. и 5. класе у површини од 01ха 74а 26м2 и к.п. ...4, њива 3. и 4. класе у површини од 01ха 14 а и 17м2 – све уписане у листу непокретности број ... КО ..., као јавна својина, корисник Министарство пољопривреде; б) к.п...., њива 3.,4. и 5. класе у површини од 25а 69м2, к.п. ..., њива 3.,4.,и 5. класе у површини од 02ха 59а 53м2, к.п.бр...., њива 3.,5. и 7. класе и ливада 4. класе у површини од 01ха 11а 75м2 и к.п.број ..., њива 4.,5. и 6. класе у површини од 03ха 47а 69м2 – све уписане у лист непокретности број ...

КО ..., државна својина Министарство пољопривреде; ц) к.п.бр...., њива 6. класе у површини од 11ха 55а 67м2, к.п. ..., њива 3.,4.,5. и 6. класе у површини од 08ха 45а 01м2 – све уписане у листу непокретности број ... КО ..., државна својина, корисник Б.Б.. Ставом 2. диспозитива наложено је Служби за катастар непокретности Пећинци, да по извршности овог решења, изврши упис права својине на непокретности из тачке 1. диспозитива овог решења са досадашњих власника Републике Србије у корист А.А., у јавној књизи у којој се врши упис права на непокретностима. Ставом 3. диспозитива, обавезано је Министарство пољопривреде и заштите животне средине, као орган који управља пољопривредним земљиштем у државној својини да непокретности из тачке 1. диспозитива овог решења, у року од 30 дана од дана извршности овог решења преда у државину А.А.. Ставом 4. диспозитива, обавезана је А.А., као стицалац непокретности из тачке 1. диспозитива овог решења, да закупцу земљишта предметних к.п. Број: ..., ..., ..., ..., ..., ... и ..., ... и ... КО ..., омогући и даље несметано коришћење истих у складу са закљученим уговором о закупу, за период који је неопходан за прилагођавање његовог пословања измењеним условима, али не дуже од две године од дана правноснажности решења о враћању имовине, с тим што се нови власник и закупац могу и другачије споразумети. Ставом 5. диспозитива одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Тужбом поднетом Управном суду дана 20.11.2015. године, тужилац је оспорио решење туженог органа због погрешне примене закона. Наводи да одредбом члана 4. Закона о враћању имовину црквама и верским заједницама, није прописана обавеза, већ овлашћење Републике Србије, као обвезника враћања имовине, да уместо одузете да накнаду у виду друге одговарајуће имовине или да исплати новчану накнаду, па како се тужилац противио накнади у виду друге одговарајуће имовине, тужени није могао донети решење којим се усваја захтев. Међутим, чак и у случају када би се одредбе поменутог закона тумачиле као обавеза враћања друге одговарајуће имовине, није било места усвајању захтева, све до правноснажног окончања поступка по одредбама Закона о враћању и имовине и обештећењу, с обзиром да се на овај начин доводе у неравноправан положај друге странке у поступцима враћања имовине. Тужилац је предложио да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и списе врати на поновно одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу, који је достављен Управном суду дана 17.04.2015. године, навео да је члан 4. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама предвидео редослед модалитета реституције – натурална, враћање друге одговарајуће имовине, а тржишна новчана накнада само ако враћање у натураном облику или у виду друге одговарајуће имовине није могућ, то следи да је императивном законском нормом предвиђен редослед намирења, па је то довољан правни основ за опредељење поступајућег органа да донесе овакво решење. Путем вештачења, преко судског вештака пољопривредне струке утврђена је, уместо одузете, друга одговарајућа имовина подобна за повраћај. Из свега изнетог, тужени орган је оценио да су налази мишљење вештака дати аргументовано, обухватно и убедљиво, па их је као такве прихватио. Даље одговарајући на навод тужбе да није било места усвајању захтева, све до правноснажног окончања поступка по одредбама Закона о враћању имовине и обештећењу, тужени орган сматра да исти нису правно утемељени, јер би се тиме успорила примена важећег закона и рад туженог реституцијског органа. Што се тиче навода тужбе да одредбом члана 4. Закона о враћању имовине црквама и верским

заједницама, није прописана обавеза, већ овлашћење Републике Србије, као обвезника враћања имовине, да уместо одузете имовине да накнаду у виду друге одговарајуће имовине или исплати новчану накнаду, тужени орган је ценио навод, али како је члан 4. предвидео редослед модалитета реституције, сматра да постоји не само овлашћење него и обавеза да се реституциско питање на прописани начин реши. На крају истиче да је Врховни касациони суд донео пресуду бр. Узп .../14 од 05.02.2015. године којом је преиначена пресуда Управног суда 24 У 18936/13 од 10.12.2014. године. Према овој пресуди Врховног касационог суда физичка деоба парцеле на којој постоји право сусвојине није услов за враћање одузете имовине према Закону о враћању имовине црквама и верским заједницама, а такође је заузето правно становиште да су неосновани наводи тужбе Републике Србије да је оспореним решењем повређена одредба члана 4. Закона на штету Републике Србије. Предложио је да Управни суд тужбу државног правобранилаштва одбије као неосновану.

Заинтересовано лице је доставило одговор на тужбу у коме је навео да је на подручју КО Огар спроведена комасација (што је тужени правилно констатовао у образложењу свог решења), а пошто није дозвољен повраћај у пређашње стање на подручју комасације и арондације, физичким лицима не би могла да буде враћена земља на том подручју, чак и да је одузета. Сматра да је тужени орган правилно применио одредбе које се односе на заменску реституцију. Предложио да се тужба одбије као неоснована.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу у одсуству уредно позваног законског заступника тужиоца и туженог органа, а у присуству пуномоћника заинтересованог лица, у складу са одредбом члана 38. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), којом је прописано да изостанак уредно позване странке са јавне расправе не одлаже њено одржавање.

Пуномоћник заинтересованог лица је у речи на усменој јавној расправи остао у свему при одговору на тужбу, са предлогом да суд тужбу одбије. Придружио се наводима туженог органа, те сматра да је оспорено решење на закону засновано. Трошкове поступка је тражио на име састава одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, за приступ на одржано рочиште у износу од 18.000,00 динара и на име путних трошкова у износу од 8.550,00 динара.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган, када је, у поступку у коме није било повреде правила поступка усвојио захтев заинтересованог лица и утврдио право својине у укупној површини од 31ха 54ара 65м2 и то на катастарским парцелама број ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... КО ..., као друго одговарајуће земљиште, на име земљишта које је одузето А.А.. Ово стога, што је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења правилно утврђено да је А.А., у поступку аграрне реформе одузето пољопривредно земљиште без накнаде, да одузето земљиште

не може бити враћено подносиоцу захтева у натуралном облику због спроведеног поступка комасације земљишта у КО ..., да је у току поступка вештак утврдио да се да су испуњени услови да се подносиоцу захтева изврши накнада у другом одговарајућем земљишту. Друго одговарајуће земљиште је утврђено на основу налаза вештака који је оцењен као јасан, логичан и као такав прихватљив.

Како тужилац, иако позван од стране туженог органа, није ставио примедбе на налаз вештака, већ је дао своје мишљење у коме се изјаснио да се противи враћању одузете имовине, и навео да није прописана обавеза, већ овлашћење Републике Србије, као обвезника враћања имовине, да уместо одузете имовине да накнаду у виду друге одговарајуће имовине или исплати новчану накнаду, Управни суд налази да се наводи тужиоца којим оспорава налаз судског вештака не могу прихватити као основани. Ово стога, што се вештак на ове околности изјаснио у свом налазу и мишљењу од 06. новембра 2014. године, које је заједно са документацијом достављено тужиоцу и свим странкама у поступку, а на које тужилац није у поступку ставио примедбу до одржане усмене јавне расправе, као и на самој усменој расправи. Из наведеног налаза и мишљења произлази да су се одузете парцела налазиле у 2 потеса КО .., и то "леје" и "водице" које су обрађиване као плодно земљиште и које су имале високу функционалну и капиталну вредност у односу на остале потесе у КО ..., а највећи део одузете имовине, преко 50% су биле њиве 3. и 4. класе и представљале су најквалитетнију оранице у типу земљишта карбонитни чернозем на типском лесу. Одузете катастрарске парцеле представљале су њиве 1.-7. класе и земљиште у грађевинском подручју, док предложене катастарске парцеле представљају њиве од 3.-7. класе. С обзиром на то да је на територији КО ... спроведен поступак комасације земљишта 1967. године када је коефицијент умањења износио 3,00%, вештак је закључио да је за повраћај друге одговарајуће имовине потребно предложити површину од 31ха 62 ара и 72м2, односно површину од 31ха 54ара и 65ари, мању за 807м2 јер у том случају нема потребе за цепањем парцела и сувласништвом, што су тужени и првостепени орган правилно прихватили као исправно и једино могуће решење у конкретном случају.

Имајући у виду да су на основу приложене документације и правилно спроведеног поступка све битне чињенице за одлучивање у овој правној ствари у потпуности утврђене, и да је на тако утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев заинтересованог лица да му тужилац надокнади трошкове управног спора, суд је имао у виду да је заинтересовано лице имало трошкове у висини од 16.500,00 динара, на име састава одговора на тужбу од стране пуномоћника из реда адвоката, као и трошкове у износу од 18.000,00 динара на име приступа адвоката на одржаној јавној расправи, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", број 121/12), па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), при чему се наведена одредба у управном спору сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Суд заинтересованом лицу није досудио трошкове превоза с обзиром на то

да није пружио доказе да је исте и сносио.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.06.2018. године, 2 У. 4538/15

Записничар
Милан Шућур, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР